

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Marta Czapska

przy udziale Prokurator Ewy Urman-Brzosko i oskarżycieli posiłkowych J. K. oraz K. R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16.11.2018 r.

sprawy przeciwko

S. K. urodz. (...) w W.

syna J. i L. z d. M.

oskarżonego o to, że w dniu 9 sierpnia 2017 roku w J., woj. (...) jadąc drogą krajową nr (...) i kierując samochodem marki R. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w przepisie art. 22 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru zmiany pasa ruchu i skręcając w lewo nie upewnił się co do stanu ruchu pojazdów na pasie, na który zamierzał wjechać, przez co nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu lewym pasem motocyklem K. nr rej. (...) J. K., który jechał z tego samego kierunku, w wyniku czego kierujący motocyklem K. nr rej. (...) J. K. uderzył w tył samochodu R. (...) nr rej. (...), odbił i uderzył w samochód marki S. (...) nr rej. (...) kierowany przez K. B., a następnie w samochód V. (...) nr rej. (...) kierowany przez R. M., wskutek czego obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej oraz stłuczenia kolana prawego skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni doznała pasażerka motocykla marki K. nr rej. (...) K. R., zaś obrażeń ciała w postaci całkowitego uszkodzenia splotu ramiennego prawego z upośledzeniem kończyny górnej prawej w stopniu znacznym i przewlekłym bólem reumatycznym tej kończyny, padaczki pourazowej, złamania łopatki prawej bez przemieszczenia i złamania kręgosłupa w odcinku piersiowym – złamania kompresyjnego trzonu (...), skutkujących ciężkim kalectwem oraz znaczną niezdolnością do pracy w zawodzie doznał kierujący motocyklem K. nr rej. (...) J. K.,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego S. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie kary wymierzonej oskarżonemu w punkcie I wyroku warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby.

III. Na mocy art. 46 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia nawiązki na rzecz J. K. w kwocie 1.500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych.

IV. Na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 100 (stu) stawek grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

V. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w wysokości 1.392 (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt dwa) złote i 20 (dwadzieścia) groszy, a na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. K. zwrot wydatków w kwocie 885 (osiemset osiemdziesiąt pięć) złotych i 60 (sześćdziesiąt) groszy.

Sygn. akt II K 814/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 16 listopada 2018 r. ,

w części dotyczącej kary, zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k. i art. 424 § 3 k.p.k.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony S. K. w dniu 9 sierpnia 2017 r. około godziny 16.30 prowadził samochód marki R. (...) o nr rej. (...), przejeżdżał przez miejscowość J. drogą krajową nr (...) z kierunku W. w stronę L.. Była wówczas słoneczna pogoda, nie było żadnych opadów atmosferycznych, widoczność była dobra. Oskarżony poruszał się środkowym pasem jezdni, która miała w tym miejscu trzy pasy jezdni, obowiązywało tam ograniczenie prędkości do 60 km/h. W tym samym czasie lewym pasem ruchu, służącym do skrętu w stronę N. poruszał się na motorze marki K. o nr rej. (...) J. K. wraz z pasażerką K. R.. J. K. przekroczył dozwoloną prędkość i poruszał się z prędkością nie mniejszą niż 91,5 km/h. Gdy J. K. znajdował się w odległości około 42 metry od samochodu R. (...) o nr rej. (...), oskarżony podjął manewr zmiany pasa ruchu na lewy, nie upewniając się, że był to pas ruchu zajęty przez innego uczestnika ruchu drogowego. J. K. nie mógł podjąć skutecznych manewrów, by uniknąć zderzenia z samochodem kierowanym przez oskarżonego, mimo podjęcia niezwłocznie manewru hamowania. J. K. zaczął hamować, w wyniku czego motocykl przewrócił się, on i K. R. sunęli po asfalcie. J. K. uderzył w tył samochodu oskarżonego, odbił się i uderzył w samochód marki S. (...) kierowany przez K. B.. Następnie ponownie odbił się i uderzył w samochód V. N. B., kierowany przez R. M.. K. R. sunęła po asfalcie aż do zatrzymania się na poboczu. K. R. na skutek przewrócenia motocykla na jezdnię i sunięcia po asfalcie doznała złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej oraz stłuczenia kolana prawego. Obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała ww. pokrzywdzonej na czas powyżej 7 dni. J. K. na skutek uderzenia w jezdnię, sunięcia po niej i uderzenia w trzy kolejne samochody doznał całkowitego uszkodzenia splotu ramiennego prawego z upośledzeniem kończyny górnej prawej w stopniu znacznym, przewlekłego bólu neuropatycznego tej kończyny, padaczki pourazowej, złamania łopatki prawej bez przemieszczenia i złamania kręgosłupa w odcinku piersiowym – złamania kompresyjnego trzonu (...). Obrażenia te spowodowały ciężkie kalectwo oraz znaczną i trwałą niezdolność do pracy w zawodzie.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu wymaga rozważli i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch drogowy odbywa się w różnych warunkach pogodowych i na rozmaitych drogach, okoliczności te powinny być uwzględniane przez uczestników i powinni oni odpowiednio dostosowywać technikę i taktykę jazdy do warunków drogowych.

Analizując sytuację drogową bezpośrednio przed zdarzeniem uznać należy, że była ona prosta, by nie rzec trywialna. Zdarzenie miało miejsce na prostym odcinku drogi, bez wzniesień, zakrętów i skrzyżowań, na trzypasmowej jezdni, przed dojazdem do ronda, gdy na pasach prawym i środkowym znajdowało się kilka pojazdów, a przez to samochody poruszały się wolno. Lewy pas służył do skrętu na rondzie w stronę N. i nie był zajęty przez inne pojazdy. Na pas lewy zjechał motocyklista J. K. wraz z pasażerką K. R.. Motocyklista poruszał się z prędkością przekraczającą dozwoloną

w tym miejscu, gdyż jechał co najmniej 91,5 km/h, przy dozwolonej prędkości 60 km/h. Naruszenie przepisów ruchu drogowego przez motocyklistę nie było natomiast podstawową przyczyną zderzenia pojazdów, gdyby bowiem na zajmowany przez niego pas ruchu nie wjechał inny pojazd, motocyklista odjechałby i do wypadku nie doszłoby. Tymczasem, oskarżony znajdując się 42 metry przed motocyklistą nagle zjechał samochodem marki R. o nr rej. (...) na lewy pas ruchu, nie upewniając się, że pas ten był już zajęty przez innego uczestnika ruchu drogowego. J. K. podjął manewr hamowania, co spowodowało przewrócenie się motocykla i uderzenie w tył samochodu R.. Główną przyczyną spowodowanego wypadku drogowego był zatem manewr podjęty przez oskarżonego, gdyby przestrzegał podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w tym wyrażonej w treści art. 22 ust. 1 zasady zmiany pasa ruchu przy zachowaniu szczególnej ostrożności. Zmiana pasa ruchu drogowego jest częstym manewrem w ruchu drogowym, ale stwarza potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa w tym ruchu i zgodnie z treścią art. 22 ust. 4 i 5 Prawa o ruchu drogowym oskarżony powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu tym pasem, czyli motocyklowi prowadzonemu przez J. K., a manewr zmiany pasa powinien być zawczasu i wyraźnie sygnalizowany. Oskarżony niewątpliwie nie chciał naruszyć zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a nastąpiło to z wyniku zlekceważenia przez niego wymogu sprawdzenia czy pas, na który chciał wjechać był wolny, co wskazuje że propozycja zarzutu aktu oskarżenia o nieumyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa była słuszna.

Rozważania powyższe prowadzą do wniosku, że zarzut aktu oskarżenia był słuszny, gdyż oskarżony faktycznie spowodował przedmiotowy wypadek, poprzez podjęcie zmiany pasa ruchu, podczas gdy był on zajęty przez innego uczestnika ruchu drogowego. Następstwem naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było to, że motocyklista i jego pasażerka motocykla uderzyli w tył samochodu oskarżonego, a następnie J. K. uderzył w dwa inne pojazdy. J. K. doznał ciężkich obrażeń ciała, wyżej opisanych, stanowiących ciężkie kalectwo i powodujących znaczną, trwałą niezdolność do pracy w zawodzie. K. R. doznała mniej poważnych obrażeń ciała, stanowiących naruszenie czynności ciała na okres powyżej 7 dni. Należy zatem uznać, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 k.k.

Oskarżony ma 36 lat, jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje dzieci, zdobył wykształcenie średnie, pracuje jako specjalista ds. logistyki i zarabia około 2.500 złotych miesięcznie (oświadczenie z k. 355), nie był karany (k.353).

Celem postępowania powinno być przekonanie oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem postępowanie jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznych interesów innych osób oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy w ruchu lądowym by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach.

Oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, nie był wcześniej karany (k.353) i uzgodnił wymiar kary oraz środków karnych ze stronami. Podczas rozprawy oskarżony i jego obrońca zgłosili wniosek o dobrowolne poddanie się karze, poprzez wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat próby, 1.500 złotych nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego, 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych oraz zasądzenie kosztów sądowych (k.355v). Strony nie wyraziły sprzeciwu, a Sąd wyraził na to zgodę (k.356). W treści wyroku wpisano omyłkowo wymiar kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, lecz była to omyłka pisarska, która została sprostowana postanowieniem z dnia 21 listopada 2018 r. (k. 358).

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą oraz zdolną spełnić cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, a jednocześnie kształtującą świadomość prawną społeczeństwa powinna być kara 10 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary, głównie ze względu na wcześniejszą niekaralność (k.353) i zaprezentowaną podczas rozprawy wolę ugodowego jej zakończenia. Nawiązka w kwocie 1.500 złotych jest skromnym wsparciem dla oskarżyciela posiłkowego, gdyż rozmiar wyrządzonej szkody jest z pewnością znacznie wyższy, ale oskarżyciel posiłkowy może dochodzić naprawienia szkody w postępowaniu cywilnym. Postulat wymierzenia oskarżonemu

grzywny jest słuszny, gdyż rozstrzygnięcie sprawy ma kształtować w społeczeństwie postawę przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zgodnie z wnioskiem oskarżonego, Sąd zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa i oskarżyciela posiłkowego zwrot kosztów i wydatków na rozpoznanie sprawy.